

[Formanden]

Da statsministeren først har taget ordet efter, at ordførerne har opbrugt deres taletid, vil jeg benytte mig af den ret, jeg ifølge forretningsordenen har til under særlige omstændigheder, som jeg mener foreligger her, at give ordførerne en runde på 5 minutter. Det ville ikke være rimeligt over for folketinget, om medlemmerne skulle svare i korte bemærkninger. Denne procedure forkorter jo ikke debatten, men jeg synes, det er den eneste rimelige.

Ellemann-Jensen (V):

Det er lige stærkt nok, at statsministeren står her og søger på forhånd at give andre skylden for, at regeringens politik ikke vil komme til at give den effekt, regeringen påstår dens politik vil få. Statsministeren taler om psykologisk krigsførelse, siger, at vi bækker pessimismen op, og antyder derved, at når vi begynder at forudsige dårlige resultater, vil vores psykologiske krigsførelse derved fremkalde de dårlige resultater.

Det er en oppositions pligt at pege på de svage punkter, der er i en regerings politik. Det har vi gjort. Vi har peget på, at når man begrænser virksomhedernes overskud og samtidig beskatter det, der bliver mindre tilbage, endnu hårdere end hidtil, så kan det ikke undgå at få negative virkninger på investeringerne, og disse virkninger vil igen smitte af både på beskæftigelse og betalingsbalance, og man vil kunne ende endnu dårligere, end man ville være endt, hvis man havde ladet være med at gennemføre det mærkelige miskmask, der er kommet ud af regeringens oprindelige udkast til en helhedsløsning. Det er virkninger, der vil komme på grund af den politik, regeringen har lagt frem, ikke fordi vi andre har peget på, at den politik er forkert.

Det er klart, at pessimisme kan være farlig, hvis den er ubegrundet, men jeg må gøre statsministeren opmærksom på, at en så ubegrundet optimisme som den, statsministeren og hans regeringsfæller lægger for dagen i forbindelse med det, vi skal vedtage eller forkaste her i dag, kan være mindst lige så farlig, for en ubegrundet optimisme udhuler befolkningens tro på, at det kan nytte noget at bære byrder. Når man den ene gang efter den anden kommer og siger, som regeringen altså også gør nu: her har vi en løsning, der

virker, nu skal vi bare have det igennem, så går alt bedre, og det så viser sig, at den går ikke, man skal til den igen, man skal prøve en gang til, ja, så udhuler man folks tillid til folkestyret.

Når statsministeren så taler om, at den måde, man har båret sig ad på i det forhandlingsforløb, hvor der kun i perioder har været egentlige forhandlinger, er den måde, man må bære sig ad på, fordi vilkårene nu engang er sådan, som folketinget er sammensat, ja, så må jeg advare statsministeren imod at skyde skylden over på folketinget for, at han er kommet i den meget ubehagelige situation, han befinder sig i i dag. Det er ene og alene statsministerens egen måde at forhandle på, specielt statsministerens egen måde at binde sig uden for dette folketing på, som har gjort, at han er havnet i den situation, han står i.

Så taler statsministeren om, at vi skulle føre skrækkampagne mod nogle af de partier, som statsministeren har fået truet til at føre hans politik igennem i dag. Jeg har lyttet et par gange til hr. Arne Bjerregaards forklaringer på, hvorfor kristeligt folkeparti vil stemme, som man vil, og jeg skal bare sige, at vi har stor forståelse for den situation, kristeligt folkeparti befinder sig i. Vi vil overhovedet ikke begynde at indlede nogen polemik. Vi har stor forståelse for, at kristeligt folkeparti befinder sig i en klemt situation. Vi ved jo, at kristeligt folkeparti grundlæggende er enig med venstre i den politik, vi står for, men at man altså for øjeblikket føler, at man befinder sig i en særlig situation. Det forstår vi, og det beklager vi, men vi skal ikke polemisere af den grund.

Må jeg så ikke til slut sige i anledning af den debat, som hr. Erlendsson tidligere har rejst her, at vi i venstres folketingsgruppe vil bede fremskridtspartiets folketingsgruppe om at hilse fru Kirsten Jacobsen og udtrykke ønsket om, at hun snart og varigt må blive rask igen.

Askjær Jørgensen (FP):

Der kan jo undertiden komme noget godt ud af en debat. Om det var godt, ved jeg ikke, men jeg opfattede, at der kom det ud af debatten i dag, at der var noget, jeg blev enig med statsministeren om. Kl. 16.12 i dag udtalte statsministeren, at Danmark er blevet